

Matej Šubic

MOJ VHOD V JERUZALEM

Škofjeloški pasijon patra Romualda zbudi v meni, amaterskem igralcu, neštetih lepih spominov na trenutke, ki sem jih doživel. Vse je nemogoče opisati.

Ozrl bi se v leto 1998, ko je v naše Kulturno društvo Scena v Železnike prišel Marjan Kokalj, prvi režiser Škofjeloškega pasijona. Z navdušenjem smo ga poslušali in hitro zaznali, da bomo skupaj z njim imeli možnost ustvariti nekaj veličastnega. Z velikim žarom in energijo je predstavil projekt, ki se je nato naslednje leto v postno-velikonočnem času odvijal po škofjeloških ulicah.

Na Občini Škofja Loka so z izbiro režiserja naredili pravo potezo in občutilo se je, da so k uprizoritvi vsi pristopili z vso resnostjo. Marjana sem poznal že dlje časa. Leta 1997 sem kot igralec sodeloval v igri Janeza Evangelista Kreka, *Turški križ*, ki jo je režiral, odigrali smo jo v poletnem gledališču v Selcih. V njej je sodelovalo okoli 70 ljudi in tudi nekaj konjenikov, kar je bil velik projekt, in Marjan se je že takrat izkazal kot zelo sposoben vodja in režiser.

Škofjeloški pasijon ni samo projekt mesta, katerega ime nosi, ampak je zasnovan veliko širše. Večina priprav se je odvijala v Škofji Loki, vaje pa so potekale praktično v vsakem mestu, kraju ali vasi, od koder smo prihajali igralci. Iz Občine Železniki smo sodelovali: Kulturno društvo Janez Evangelist Krek iz Selc, Kulturno društvo Ivan Grohar iz Sorice in Kulturno društvo Scena iz Železnikov. K projektu so bili povabljeni tudi Skavti iz Železnikov in še mnogi prostovoljci; vseh sodelujočih je bilo več kot 150.

Kulturnemu društvu Scena so bili dodeljeni trije prizori: *Kovaški ceh*, *Vhod v Jeruzalem* in *Marija sedem žalosti*. Robert Kuhar, režiser naše gledališke skupine, je za omenjene prizore izbral sedem igralcev in k sodelovanju povabil še okrog 70 statistov.

Mene so izbrali za vlogo Jezusa v prizoru *Vhod v Jeruzalem*. Jezus je zame, kot kristjanu, učlovečeni Bog in Odrešenik, zato sem do vloge čutil veliko mero spoštovanja ter se naloge lotil zavzeto in odgovorno.

Vaje so se začele že v jesenskem času. Igralci, ki smo imeli v prizorih govorni del, smo posebej vadili s slavisti in se učili pravilne izgovorjave in naglasa. Besedila je le nekaj stavkov, a so ti zelo močni in vsako besedo je treba poslušalcem oziroma gledalcem posredovati s posebnim občutkom.

V prizoru *Vhod v Jeruzalem* poleg Jezusa sodeluje še 12 apostolov, nekaj dečkov – pevcev, ki so prihajali iz Glasbene šole Škofja Loka, ter osliček, ki Jezusa nosi na vsa prizorišča. Največja posebnost našega prizora je torej osliček in nihče ni natančno vedel, če in kako nam bo uspelo, da bo sodeloval z nami.

Na začetku je bilo nepredstavljivo sedeti na osličku med toliko igralci, pred gledalci in reflektorji, ki so usmerjeni v nastopajoče. Oslička Miška so nam posodili dobri ljudje iz Sv. Lenarta. Andrej Demšar, »Štulcov Andrej« s Studenega in Marko Rihtaršič iz Dolenje vasi, ki sta v prizoru igrala apostola, sta bila tudi osličkova skrbnika in spremljevalca. Miško je tisto zimo preživel na Studenem, zanj je skrbel Andrej. Na Studeno smo pripeljali oder, ki je bil podoben tistemu v predstavah, in nešteto krat sem na osličku jahal na oder in z njega, da sva se privadila drug na drugega. Nekaj tednov pred premiero smo z vajami nadaljevali v bivši vojašnici v Škofji Loki. V teh prostorih smo imeli garderobe, maskirnico in ostale prostore, ki so bili potrebni za predstavo. Kljub stereotipom, ki jih poznamo o oslih, z njim v nobeni predstavi nismo imeli posebnih težav. Res pa je tudi, da sta imela Andrej in Marko vedno pri sebi suhe krhlje in sol za podkupnino.

Sodelovanje v Škofjeloškem pasijonu je zame krona mojega igrilstva, to doživeti je res nekaj posebnega. Trpljenje Jezusa Kristusa doživljam na poseben način in še nikoli me ni pustilo ravnodušnega. V vsaki predstavi se me dotakneta kakšen detajl ali beseda. Največji čar pa je vedno sodelovati in se družiti z igralci in ostalimi sodelujočimi. V veselje mi je, da mi je bilo dano igrati prav v vseh predstavah, od leta 1999 do 2015. V teh letih se je nanizalo veliko lepih trenutkov in steklo mnogo trdnih prijateljstev.

V letu 2021, ko obhajamo 300-letnico prve uprizoritve Škofjeloškega pasijona, ta zaradi epidemije covid-19 žal ne bo mogoča. Vsi, ki sodelujemo v tem izjemnem kulturnem in verskem dogodku, pa upamo, da se leto pozneje ta veličastna procesija vendarle vrne na ulice Škofje Loke.